అస్త్రం
జె.యు.బి.వి.ప్రసాద్

"బుడుగు చెప్పే ఈవ్ టీజింగ్"

అనేకానేక విషయాల మరో కోణింపై నెలకో విమర్శనాస్త్రం

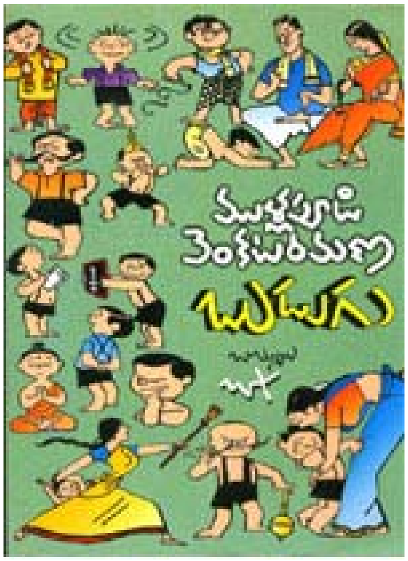

ఈ మధ్య కాలంలో ముళ్ళపూడి వెంకటరమణ గారి "బుడుగు" పుస్తకం చదివాను. చిన్న పిల్లల అమాయకత్వం, వాళ్ళ అల్లరీ, వాళ్ళు చదువుకి చూపించే విముఖత్వం, కుటుంబంలో వుండే ఆప్యాయతలూ ఎంతో చక్కగా చిత్రీకరించాడు రచయిత. ముచ్చటేస్తూ, నవ్వుగా వుంటాయి ఈ సంఘటనలు. కానీ ఇప్పుడు చదివినప్పుడు కొన్ని నెగిటివ్ అంశాలు లేకుండా వుంటే ఇంకా బాగుణ్ణనిపించింది.

"బుడుగు" కథ బాగుంటుందనీ, ఆ భాషా, సంఘటనలూ అందరికీ ఇష్టంగా వుంటాయనీ తెలుసు. నేను కూడా ఈ పుస్తకాన్ని ఇష్టపడ్డాను. ఈ పుస్తకం చిన్నప్పుడు చదివినప్పుడు ఏ పొరపాట్లూ కనబడలేదు. ఇప్పుడు చదువుతున్నప్పుడు కొన్ని చోట్ల ఆశ్చర్యం వేసింది. ఈ పుస్తకం లోని నెగిటివ్ అంశాలని గమనించాను.

"బుడుగు" పుస్తకంలో ముఖ్యంగా, ముందుగా కనిపించే నెగిటివ్ విషయం "ఈవ్ టీజింగ్". చక్కటి తెలుగులో "ఆడపిల్లల్ని యేడిపించడం".

బుడుగు బాబాయీ, అతని స్నేహితులూ కలిసి రోడ్డు మీదా, గుడి దగ్గరా కనిపించే అమ్మాయిల్ని "ఈలలు" వేసి యేడిపిస్తూ వుంటారు. అది వీరి దృష్టిలో ఒక సరదా. ఇదోక మామూలు విషయంగానే రాస్తాడు రచయిత కూడా. పైపెచ్చు ఈ "పెద్దమనుషులు" ఆ ఈలలేవో తామే వేసుకుని వూరుకోలేక, బుడుగు చేత కూడా వేయిస్తారు. యేడేళ్ళ పిల్లాడు అలా ఒక ఆడపిల్లకి "ఈల" వెయ్యడం వెకిలితనం కాక, హాస్యం ఇక్కడ!

"అందుకని బాబాయి వురేయ్ వురేయ్ బుడుగూ మరేమోనూ, నువ్వూ ఆ సీతని ఏడిపించరా అంటాడు" (బుడుగు, పేజీ 50)

చాలా మంది పాఠకులకి ఇది చాలా మామూలు విషయం లాగా వుంటుంది. అంతకు మించి చైతన్యం వుండదు వారికి ఇలాంటి విషయాల్లో.

అదే యేడేళ్ళ పిల్లాడికి ఇద్దరక్కలూ, వాళ్ళ వెనకాల ఈలలు వేసే కుర్రాళ్ళు వుంటే, అప్పుడు అది హాస్యంగా వుండదు. ఎందుకంటే నూటికి తొంభై తొమ్మిది మంది అక్కలు, అలా బయటి వాళ్ళు వెకిలిగా ఈల వేసినపుడు, చాలా బాధ పడతారు. వారి బాధను చూసిన యేడేళ్ళ తమ్ముళ్ళెవరూ అది సరదా అనుకోరు. ఈ పుస్తకంలో ఆడపిల్లలెవరూ బాధ పడ్డట్టు చూపించరు. కానీ నిజ జీవితంలో అయితే, ఆ ఆడపిల్లలూ, వారి తమ్ముళ్ళూ గట్టి క్షోభకి గురవుతారు.

బుడుగు బాబాయి సీత అనే అమ్మాయికి ప్రేమలేఖ బుడుగు చేతి కిచ్చి పంపుతాడు. అది కాస్త సరదాగానే వుంటుంది. ఎందుకంటే ఆ సీత అనే అమ్మాయి కూడా ఈ బాబాయిని ఇష్టపడ్డట్టే వుంటుంది. వాళ్ళిద్దరూ కాస్త చనువుగా కూర్చోడాన్ని ఈ పిల్లాడు చూస్తాడు.

"బాబాయి వరస ఏమిటంటే, అసలు బాబాయి, సీత ఒక వరసగా కూచుని చదువుకోరు. నేను, మా ప్రవేటు మేష్టరు ఎదురుగా కూర్చుంటామా, వీళ్ళు అలాగ కూర్చోరు. అందుకే బొమ్మ వాళ్ళ వరస బాగులేదందది. నేనూ అలాగే అనుకున్నా." (బుడుగు, పేజీ: 8)

నిజానికి పక్క పేజీలో వేసిన బొమ్మలో వాళ్ళిద్దరూ ఎదురెదురుగానే కూచున్నారు మరి. అంటే బొమ్మ వేసే ఆయనకి కథ గుర్తున్నట్టు లేదు.

ఈ బాబాయే మళ్ళీ వేరే రెండు జడలమ్మాయిలని చూస్తూ వుంటాడు. దానికి ఈ చిన్న పిల్లాడి సాయం!

దీనికన్నా చిరాకు కలిగించే విషయం, బుడుగు తండ్రి, పిల్లాడి చేత ఎవరో అమ్మాయికి ఈల వేయించి, అమ్మకి చెప్పొద్దని, పిల్లాడిని ముద్దు పెట్టుకుంటాడు.

"నాన్నెప్పుడేనా రోడ్డు మీద రెండు జెడల సీతలాంటిదాన్ని చూసి బావుంది కదరా బుడుగూ, మెల్లిగా ఈల వెయ్యగలవా అంటాడనుకో. అప్పుడు నేను ఈల వేస్తే ఆ పిల్ల హు అని ఇలా మొహం పెట్టి కోపంగా గబగబా వెళ్ళిపోయి, సందు చివర వెనక్కి తిరిగి నవ్వి, మళ్ళీ వెళ్ళి పోతుందనుకో. ఆనకేమో, నాన్న నన్ను ముద్దు పెట్టుకుని అమ్మతో చెప్పకేం అంటాడు గదా?"(బుడుగు, పేజీ: 12)

ఇలాంటి సంఘటనలు పాత్రలని తక్కువ స్థాయిలో చూపిస్తాయి.

ఆడపిల్లలని యేడిపించడం అనేది మగ పిల్లలకి మాత్రమే సరదా. ఆడపిల్లలకి అది ప్రాణ సంకటంగానే వుంటుంది. బుడుగు లాంటి కథల్లో ఈ యేడిపించడం అనేది ఈల వెయ్యడం తో టీ, కళ్ళు పెద్ద చేసుకుని నవ్వుతూ చూడ్డం తో టీ ముగుస్తుంది. కథల బయట అయితే, పరిస్థితులను బట్టీ, సందర్భాన్ని బట్టీ ఇది దారి తప్పుతూ వుంటుంది. "నిన్నే పెళ్ళాడుతా" అనే సినిమాలో హీరోయిన్ "ఈవ్ టీజింగ్" అంటే ఆడపిల్లలందరూ మురుస్తూ వుంటారని పాట పాడుతుంది. ఇదీ నాగరికతకి చిహ్నం!

చిన్నప్పుడు చదివిన బుడుగు కథలో బాబాయి బుడుగుని ఎవరన్నా రెండు జడల సీతలొస్తుంటే చెప్పమని వీధరుగు మీద కాపలా పెడతాడు. ఒకరోజు బుడుగు, "బాబాయి, బాబాయి చప్పున రా బాబాయి. కొత్త రెండు జడల సీతొస్తోంది" అని కేకేస్తాడు. బాబాయి పరిగెత్తుకొస్తాడు ఆశగా. చూస్తే అమ్మాయి ఒక యేడేళ్ళ అమ్మాయి. బాబాయి బుడుగుకి ఒక జెల్లకాయ కొట్టి వెళ్ళిపోతాడు. అంటే బుడుగుకి బాబాయి వయసు అమ్మాయిలూ, తన వయసు అమ్మాయిలూ ఒకేలా కనబడ్డం మొదలుపెట్టారన్న మాట. అందరినీ అదే దృష్టితో చూడ్డం.

ఇంకా ఈ కథలో ప్రవేటు టీచర్లు చిన్న పిల్లల్ని హింసిస్తూ వుంటారు. ఆ హింసంతా ఒక జోక్‌లా వుంటుంది ఈ కథలో.

మా అబ్బాయి చిన్నప్పుడు ఒక యేడాది మద్రాసులో ఒక స్కూల్లో చదివాడు. అప్పుడు వీడు సరిగా ఏదో రాయలేదని, వాడిని చీకటి గదిలో పెట్టి, చేతి మీద స్కేలుతో కొట్టి, తలుపేసేశారట. వాడికి అప్పుడు మూడేళ్ళు. ఇప్పటికీ అది తల్చుకుని ఆ టీచర్లని తిడుతూ వుంటాడు. ఇలాంటి విషయాలు ఏం నవ్వు పుట్టిస్తాయి?

టీచర్లు పెట్టే హింస సరదాగా, విమర్శ లేకుండా చూపించకూడదు. పిల్లల్ని ఎంతో ప్రేమగా చూసుకునే తల్లితండ్రులు కూడా, చదువు విషయం వొచ్చేసరికి, ఓ టీచరుకి పిల్లల్ని కొట్టడానికి అన్ని హక్కులూ ఇచ్చేస్తూ వుంటారు. చదువు చెప్పే సహనం లేకే ఈ కొట్టడం. ఆ సహనం లేని వాళ్ళు చదువు చెప్పడం మానెయ్యాలి.

మా ఇంటి దగ్గర అద్భుతంగా పాడగలిగీ, మంచి సంగీత జ్ఞానం వున్న టీచరు ఒకావిడ వుంది. అయితే ఈవిడకి బొత్తిగా సహనం లేదు. పిల్లల్ని సరిగా పాడలేదని బాగా తిట్టి అవమానం చేస్తూ వుంటుంది. ఆ అవమానాలు భరించలేని పిల్లలు సంగీతం నేర్చుకోవడం

మానేస్తారు. కనీసం ఆవిడ దగ్గర మానేస్తారు . "తిడితే తిట్టిందిలే, టీచరన్నాక తిట్టకుండా వుంటుందా" అనే తల్లితండ్రులు, ఆవిడ సంగీతానికి ముగ్ధులై, పిల్లల్ని ఆ టీచరు దగ్గరకే వెళ్ళమని సతాయిస్తూ వుంటారు.

సీతతో పెళ్ళి కుదిరిన బాబాయిని, సుబ్బలక్ష్మి??? ముక్కు బావుందన్నాడని, మద్రాసు పంపించేశారుట. సీత సంగతి ఏమయిందో!

ఈ కథల్లో పిల్లలూ, పెద్దాళ్ళూ తెగ అబద్ధాలు ఆడేస్తూ వుంటారు. మళ్ళీ ఇదంతా హాస్యమే!

ఈ బుడుగు దగ్గర కొన్ని భయంకరమైన అయిడియాలు కూడా వున్నాయి. పాపాయి యేడుస్తుంటే, ఆ యేడుపాపటానికి , "నాన్న జేబురుమాలు పెట్టి పాపాయి మూతి కట్టెయ్యడం", "పాపాయిని ఊచి పుచ్చుకుని ఒకటి కొట్టేసి పోవడం"; ఇంకా "సీత జెడ కత్తిరించడం", "లావుపాటి పక్కింటి పిన్నిగారి ముగుడి గుండు మీద సూటిగా రాయితో కొట్టడం" లాంటివి. ఏ తొమ్మిదేళ్ళ పిల్లాడో ఈ కథ చదివి, ఇలాంటివి "సరదాగా" చెయ్యడానికి ప్రయత్నిస్తే ఎంత ప్రమాదం?

"ఆడపిల్లలు", "ఇందిర అనే రెండు జడల సీత ఖధ"ల నిండా ఈ "ఈవ్ టీజింగ్" గోలే. చదువుతూ వుంటే ఒళ్ళు మండుతుంది.

చిన్నపిల్లలు ప్రేమల గురించీ, పెళ్ళిళ్ళ గురించి మాట్లాడుతూ వుంటే, చాలా ఎబ్బెట్టుగా వుంటుంది. పిల్లల కథల పుస్తకంలో చిన్న పిల్లాడికి ఇటువంటి సంఘటనలు ఎబ్బెట్టుగా వుంటాయి. ఇటువంటి మాటలు ముదురుగా వుంటాయి.

ఆ రోజుల్లో కూడా పిల్లల కథలో "టుపాకీ" గురించి మాట్లాడుతారన్న మాట. "వంటింట్లో వంద రూపాయల కేసు ఖద"లో పిల్లాడి దగ్గర శవం గురించి మాట్లాడుతారు. "శవం అంటే నాకు తెలీదు" అని అంటూనే, బుడుగు భయపడి వాళ్ళమ్మ దగ్గరకి వెళ్ళిపోతాడు. చిన్నపిల్లాడూ, శవం - ఒక కథ! ఈ కథలో మిగిలిన పదాలు - రక్తం, కూనీ, గ్రటా!

ఇంక సిగరెట్ల సంగతి చెప్పక్కర్లేదు ఈ కథల నిండా. ఆ చిన్నపిల్లాడు సిగరెట్ల గురించి ఇంత మాట్లాడేక, తప్పకుండా ఏ పన్నెండేళ్ళకో సిగరెట్లు కాల్చడం మొదలుపెట్టేస్తాడు.

చిన్నప్పుడు ఇవన్నీ పొరపాట్లనిపించలేదు. ఇప్పుడు అవే విషయాలు చాలా పొరపాటుగా అనిపిస్తున్నాయి. రచయితకి కూడా ఇవి రాసినప్పుడు పొరపాటుగా తోచి వుండక పోవచ్చు. ఇప్పుడు కూడా అలా అనిపించదా? ఈ రచయిత ఇంకా మంచి సంఘటనలతో చాలా చక్కగా రాయగలిగే చాకచక్యం వున్న మనిషి. ఈ పిచ్చి సంఘటనలు వొదిలేసి, చిన్న పిల్లల సంఘటనలతో సంతోషం కలిగించేలా రాస్తే ఎంతో బాగుంటుంది. ఈ రచయితకి ఆ శక్తి వుంది.